

*
* *

Թէ ժպտայ ըաղղը իմ՝ գլխի վերել,
Ցրեն վշտերըս, տանջանքը անհուն,
Թէ ժանտ մամոնան ինձ տայ իւր ըարել,
Ես հարուստ լինեմ—խնկարկու ոսկուն,
Ո՛րքան կեղծ ղէմքեր շուրջըս կը վխտան,
Ո՛րքան գլուխներ յարգանք ցոյց կըտան...

Իսկ թէ աղքատիկ՝ արեւս գարնային,
Խաւարի յանկարծ այս օտար երկրում,
Թէ մաշուած սրտիս հառաչք կարկամին,
Աչերս փակեմ այս ցուրտ անկիւնում,
Ոչ ո՛ք կարտասուէ պաղ շիրմիս վերայ,
Ոչ ո՛ք իւր վերջին համբոյրը կըտայ...

ՓՈՒՇ

Ս. Պետերբուրգ
Մայիս
